

Tri sestry a jeden trón.
Súboj na život a na smrť.

TRI

TEMNÉ

KORUNY

KENDARE BLAKE

COOL
BOO

Tri temné koruny

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na

www.cooboo.cz

www.albatrosmedia.sk

Kendare Blake

Tri temné koruny – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

TRI
TEMNÉ
KORUNY

TRI
TEMNÉ
KORUNY

KENDARE BLAKE

THREE DARK CROWNS © Kendare Blake, 2016

First published by HarperTeen, an imprint of HarperCollins Publishers.

Translation rights arranged by Wolf Literary Services LLC, USA.

Translation © Jozef Klinga, 2018

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0485-4

ISBN e-knihy 978-80-566-0533-2(1. zverejnenie, 2018)

*Tri temné kráľovné
v údolí zrodené,
priateľstvo trojičkám
nebude súdené.*

*Tri temné sestry
krásne ako sen,
prežiť a vládnuť
môže jedna len.*

ŠESTNÁSTE NARODENINY KRÁĽOVIEN

21. december
štyri mesiace pred Beltainom

PANSTVO EFEMÉRA

*M*ladá kráľovná stojí bosá na drevenom hranole a vystiera ruky. Miestnosťou sa ťahá studený prievan a nič jej neponúka ochranu pred chladom okrem tenučkej spodničky a dlhých čiernych vlasov, ktoré jej padajú na chrbát. Jej drobné telo potrebuje všetku silu, aby udržala vzpriamený postoj a zdvihnutú bradu.

Okolo dreveného hranola krúžia ako supy dve vysoké ženy. Končekmi prstov si bubnujú po laktóch prekrížených rúk, opäťkami hlasno klopajú po chladnej drevenej dlážke.

„Je chudá ako rúčka od metly,“ zhodnotí Genevieve a ťukne hánkami po kráľovniných vytrčajúcich rebrách, akoby ich jediným pohybom mohla zahnať hlbšie pod kožu. „A stále taká drobná. Drobné kráľovné nevzbudzujú u poddaných veľkú dôveru. V rade si o tom ustavične šepocú.“

Znechutene si premeriava kráľovnú od hlavy po päty a oči sa jej zastavujú na každej nedokonalosti: na prepadnutých lícach,

na pokožke bielej ako krieda. Pravú ruku jej ešte vždy hyzdia chrasty od kôry z jedovatého duba. No bez jedinej jazvy. Na tie si dávajú veľký pozor.

„Zves ruky,“ prikáže Genevieve a zvrtnie sa na päte.

Kráľovná Katharine sa pozrie na Nataliu, vyššiu a staršiu zo sestier Arronových, a až potom poslúchne. Natalia prikývne a kráľovnej sa do končekov prstov znova nahrnie krv.

„Dnes večer si bude musieť obliecť rukavičky,“ vyhlási Genevieve nezameniteľným kritickým tónom. Lenže zodpovednosť za výchovu a vzdelanie kráľovnej nesie Natalia, a ak chce Natalia triecť kôru z jedovatého duba o kráľovnine ruky iba týždeň pred oslavou jej narodenín, aj to urobí.

Genevieve chytí medzi prsty pramienok Katharininých čiernych vlasov. Potom silno potiahne.

Katharine zažmurká. Odkedy sa postavila na hranol, tľapkali po nej Genevievine ruky zo všetkých strán a občas tak drsne, akoby sa Genevieve nevedela dočkať, kedy ju pokarhá za to, že spadla, a vynadá jej za nové modriny.

Genevieve ju opäť potiahne za vlasy.

„Aspoňže jej nevypadávajú. No ako len môžu čierne vlasy vyzeráť tak matne? Nemajú nijaký lesk, a navyše je drobná, príšerne drobná.“

„Je najmenšia a najmladšia z trojčiat,“ odvetí Natalia pokojným hlbokým hlasom. „Niektoré veci sa jednoducho nedajú zmeniť, drahá sestra.“

Keď Natalia urobí krok dopredu, Katharine nevie zabrániť očiam, aby ju nesledovali. Natalia Arronová je pre ňu to najbližšie k matke, čo mohla mať. Práve do jej hodvábnej sukne si šesťročná Katharine zabárala hlávku počas celej dlhočiznej cesty z Čiernej chatrče do svojho nového domova v panstve Efeméra a ronila slzy za sestrami, od ktorých ju odtrhli. V ten deň Katharine vôbec

nepripomínala kráľovnú. Lenže Natalia k nej bola zhovievavá. Hladkala ju po vlásokoch a nechala ju vyplakať sa, hoci jej detské slzy zničili drahé šaty. Dnes je to Katharinina najstaršia spomienka. Len tento jediný raz jej Natalia dovolila správať sa ako dieťa.

V bledom svetle, ktoré nepriamo dopadá do salónika, sa Nataliin ľadovoplavý drdol mihoce takmer ako striebro. Nie je však stará. Natalia nikdy nezostarne. Má ešte priveľa úloh a nesie priveľkú zodpovednosť, aby si to mohla dovoliť. Je hlavou Arro-novcov, rodiny travičov, a zároveň najmocnejšia členka Čiernej rady. A vychováva ich novú kráľovnú.

Genevieve schmatne Katharine za poranenú ruku. Palec jej prechádza po chrastovej mozaike a len čo nahmatá tú najväčšiu, rýpe do nej nechtom, až kým nezačne krváčať.

„Genevieve,“ osloví ju Natalia varovne, „to stačí.“

„Rukavičky by naozaj neboli zlé,“ uvažuje jej sestra nahlas. „Keď jej budú siahať nad lakte, dodajú jej rukám pekný tvar.“

Pustí Katharininu ruku a tá kráľovnej slabo pleskne o bok. Katharine stojí na kuse dreva vyše hodiny a deň sa ani zďaleka nekončí. Čaká ju toho ešte veľa, kým nadíde večer a jej veľká oslava *Gave Noir*. Hostina travičov. Už len pri pomyslení na ňu ju zabolí brucho a kráľovná slabulinko zvráští tvár.

Natalia sa zamračí.

„Oddýchla si si?“ spýta sa.

„Áno, Natalia,“ prikývne Katharine.

„Nemala si nič okrem vody a riedkej ovsenej kaše?“

„Nie.“

Celé dni nepila a nejedla nič iné, a aj tak to možno nebude stačiť. Jedy a najmä ich množstvo, ktoré bude musieť stráviť, budú silnejšie než počas Nataliíných príprav na hostinu. Pre kráľovnú by to, samozrejme, bola úplná hračka, keby len nemala taký slabý dar travičstva.

Z miesta na hranole odrazu pôsobia tmavé steny salónika stiesňujúco. Katharine sa zdá, že na ňu padajú, drvia ju, pučia pod počtom Arronovcov za nimi. Prišli sem zo všetkých kútov ostrova pre túto mimoriadnu udalosť. Šestnásť narodeniny kráľovien. Efeméra väčšinou pripomína rozľahlú, mŕkvu jaskyňu, v ktorej niet živej duše okrem Natalie, jej služobníctva a jej príbuzných, keď práve netravia čas vo svojich domoch v meste – súrodenci Genevieve a Antonin, bratranec Lucian a sesternica Allegra. Dnes v Efemére, naopak, panuje rozruch a všetko sa od čistoty priam blyští. Kam sa pozriete, všade travič či travička. Keby sa domy vedeli usmievať, panstvo Efeméry by sa vyškieralo od ucha k uchu.

„Musí byť pripravená,“ zdôrazní Genevieve. „V každom kúte ostrova sa dopyčujú o tom, čo sa tu dnes večer stane.“

Natalia sa na Genevieve pozrie s naklonenou hlavou. Dokonalé gesto, ktorým dáva najavo, ako chápe sestrine obavy, a ako ju už unavuje ustavične ich počúvať.

Potom sa Natalia otočí, aby sa pozrela z okna na Indrid, hlavné mesto ostrova pod snehobielymi kopcami. Ponad dym z komínov mestských domov sa týčia dve čierne veže Volroja, majstátneho paláca, v ktorom býva vládnuca kráľovná a kde sídli Čierna rada.

„Si priveľmi nervózna, sestra.“

„Priveľmi nervózna?“ zopakuje Genevieve. „Dnes vstupujeme do Nástupného roka, a to so slabou kráľovnou. Ak prehráme... rozhodne sa nevrátim do Prynnu!“

Hlas jej sestry je odrazu taký prenikavý, že Natalia sa zachichoce. Prynn. Kedysi bol mestom travičov, no dnes v ňom žijú len tí najslabší. Travičom teraz patrí celé hlavné mesto. A tak je to už vyše sto rokov.

„Za celý svoj život si v Prynni ešte nebola, Genevieve.“

„Nesmej sa mi.“

„Tak nebuď smiešna. Niekedy naozaj neviem, čo ti je.“

Opäť sa pozrie z okna a zahľadí sa na čierne veže Volroja. V Čiernej rade sedí päť Arronovcov. Už tri generácie ich v rade nesesedelo menej. Zakaždým ich do rady dosadila vládnuca kráľovná travičov.

„Hovorím nahlas iba to, čo si si možno nevšimla, odkedy sa už v rade takmer ani neukážeš a namiesto toho rozmaznávaš našu kráľovnú.“

„Ja si všímam všetko,“ odvetí Natalia prísne a Genevieve sklopí zrak.

„Pravdaže. Prepáč, sestra. Ide len o to, že v rade rastie napätie, odkedy chrám otvorene stojí na strane elementalistov.“

Natalia sa pohrdavo zasmieje.

„Chrám je dobrý na náboženské sviatky a modlitby za choré detičky.“ Natalia sa otočí ku Katharine, zdvihne ruku a nadvihne jej prstom bradu. „So všetkým ostatným sa ľudia obracajú k rade. Čo keby si zašla do stajní a zajazdila si po okolí?“ navrhne svojej sestre nezmeneným tónom. „Upokojí ťa to. Alebo sa vráť do Volroja. Určite sa tam nájde nejaká záležitosť, ktorá si vyžaduje tvoju prítomnosť.“

Genevieve zatvorí ústa. Chvíľu sa zdá, že neposlúchne alebo zdvihne ruku a vylepí Katharine zaucho, len aby si uľavila.

„To je dobrý nápad,“ povie napokon. „Uvidíme sa dnes večer, sestra.“

Keď Genevieve konečne odíde, Natalia kývne na Katharine. „Už môžeš zliezť.“

Dievčine sa trasú chudé kolená, keď schádza z dreveného hranola. Dáva si veľký pozor, aby sa nepotkla.

„Choď do svojich komnát,“ prikáže Natalia a odvráti sa, aby sa venovala listinám na svojom stole. „Giselle ti prinesie misku

ovsenej kaše. Potom si už nesmieš dať nič okrem zopár dúškov vody.“

Katharine skloní hlavu a vystrúha polovičný puckerlík, ktorý si Natalia všimne kútikom oka. Dievčina však stojí na mieste.

„Naozaj...“ Katharine zaváha. „Naozaj je to také zlé, ako hovorí Genevieve?“

Natalia k nej otočí tvár a chvíľu sa na ňu pozerá, akoby sa rozhodovala, či sa vôbec má unúvať odpovedať.

„Genevieve si robí starosti,“ vyjadrí sa napokon. „Je taká už odmalička. Nie, Kat. Nie je to až také zlé.“ Pohladí dievčinu po líci, aby jej zároveň zastrčila niekoľko neposlušných prameňov za ucho. Natalia to často robí, keď je s kráľovnou spokojná, a Katharine nič iné neupokojí tak rýchlo ako toto nežné gesto. „Kráľovné z radov travičov sedeli na tróne už dávno pred mojím narodením. A budú na ňom sedieť ešte dlho po tom, ako my obe zomrieme.“ Materinsky chytí Katharine za holé plecia. Vysoká Natalia, plná ľadovej krásy. Slová, ktoré jej vychádzajú z pekne vykrojených úst, nenechávajú priestor na hádky ani pochybnosti. Keby sa Katharine väčšmi ponášala na Nataliu, Arronovci by sa nemali čoho obávať.

„Dnes večer budeme oslavovať,“ povie Natalia. „Teba a tvoje narodeniny. Už si svoju oslavu, kráľovná Katharine. O všetko ostatné sa postarám ja.“

Kráľovná Katharine sedí pred svojím toaletným stolíkom a skúma svoj odraz v okrúhlom zrkadle, kým jej Giselle dlhými pravidelnými pohybmi češe vlasy. Má na sebe iba spodničku a župan, pod ktorými sa ešte vždy trasie od zimy. Efeméra je miesto, kde večne vládne prievan a v kútoch sa ponevieraajú dlhé tieň. Niekedy sa jej zdá, že drvivú väčšinu svojho mladého života prežila v tme a premrznutá na kosť.

Po jej pravici stojí sklené terárium. Odpočíva v ňom jej koralevec, ktorému sa mierne vydúva hadia koža od cvrčkov, ktoré zožral. Katharine ho chová, odkedy sa hadík vyliadol z vajíčka, a je jediným jedovatým tvorom, ktorého sa nebojí. Had pozná vibrácie Katharininho hlasu a vôňu jej pokožky. Doteraz ju ani raz nepohrýzol.

Katharine si ho dnes zoberie na oslavu, ovinutého okolo zápästia ako teplý, živý náramok. Natalia si zasa prinesie čiernu mambu. Háďa na zápästí síce nie je také elegantné ako hrubý had prehodený cez plecia ako dlhý šál, no Katharine uprednostňuje decentnejší doplnok. Navyše má jej háďa krajšie šupiny v odtieňoch červenej, zlatej a čiernej. Vraví sa, že sú to jedovaté farby. Dokonalý doplnok pre kráľovnú travičov.

Katharine prejde prstom po skle a had zdvihne okrúhlu hlávku. Katharine výslovne zakázali dať plazovi meno a dokola jej omieľali, že had nie je domáci maznáčik. Lenže Katharine háďa v tajnosti volá Zlatka.

„Nepreháňaj to so šampanským,“ povie Giselle, keď rozdeľuje Katharinine čierne vlasy do hrubších prameňov. „Určite v ňom bude jed nejakého zvieraťa alebo doň primiešajú vlastnú otravu. V kuchyni som čosi začula o bobuliach ľuľkovca.“

Jej narodeniny – a narodeniny jej sestier. Všade na ostrove dnes ľudia oslavujú šestnástu narodeniny najmladšej generácie kráľovských trojčiat.

„Iba si omoč pery,“ poradí jej Giselle. „A viac nepi. Nemysli iba na jed, no i na samotný alkohol. Taká krehká osôbka ako ty nepotrebuje veľa piť, aby sa jej podlamovali kolená.“

Giselle zapletie kráľovnej vlasy do vrkočov a následne ich zatočí do jedného drdola, ktorý jej pripne na temeno. Má nežný dotyk. Neštícuje ju. Slúžka vie, že roky plné jedov a otráv jej oslabili kožu na hlave.

Katharine sa načiahne po ďalšie líčidlá, no Giselle nesúhlasne tľoskne. Kráľovná už má na sebe priveľa púdry, aby zakryla vytŕčajúcu kľúčnu kosť a zamaskovala prepadnuté líca. Jedy jej ukradli detský tuk. Po prepotených a prevracaných nociach jej pokožka zostala krehká a priesvitná ako mokry papier.

„Už si dosť pekná,“ ubezpečí ju Giselle a usmeje sa na ňu v zrkadle. „Máš veľké, tmavé oči ako porcelánová bábika.“

Giselle je milá a priateľská. Katharine ju má najradšej zo všetkých sluhov a služok v Efemére. Lenže ešte aj obyčajná služka je oveľa krajšia ako kráľovná. Má plné boky, ružové líčka a lesk jej plavých vlasov zahanbuje aj ľadovoplavý odtieň, ktorým si Natalia odfarbuje svoje.

„Oči ako bábika,“ zopakuje Katharine.

Možno. No nie sú rozkošné. Iba dve veľké, čierne gule v chorľavej tvári. Pri pohľade do zrkadla si Katharine rozkladá svoje telo na jednotlivé časti. Kosti. Koža. Nedostatok krvi. Nemuseli by sa veľmi snažiť, aby ju roztrhali na franforce, aby jej z kostí stiahli slabučké svaly, povytŕhali orgány a nechali ich uschnúť na slnku. Často rozmýšľa, či by sa takto rozpadli aj jej sestry. Či sú pod povrchom všetky tri navlas rovnaké. Žiadna travička, naturalistka a elementalistka.

„Genevieve je presvedčená, že zlyhám,“ zdôverí sa jej Katharine. „Podľa nej som primalá a prislabá.“

„Si kráľovná travičov,“ odvetí Giselle. „Na čom inom by malo záležať? Navyše nie si až taká malá. Ani slabá. Videla som už aj menšie a slabšie dievčatá.“

Natalia vŕkne do miestnosti v úzkych čiernych puzdrových šatách. Mali počuť, že sa blíži – opäťky jej klopkali po tvrdej dlážke a ich ozvena sa niesla až k vysokým stropom. No asi sa priveľmi ponorili do odrazu v zrkadle a dôverného rozhovoru.

„Je pripravená?“ spýta sa Natalia a Katharine okamžite vsta-

ne. Je to veľká pocta, aby ju obliekla hlava rodiny Arronovcov, a dievčine sa jej dostáva iba na slávnostné dni. A na najdôležitejšie narodeniny v živote.

Giselle prinesie Katharininu večernú róbu. Je čierna ako noc, so sukňou až po zem. Ťažká. Nemá síce rukávy, no k róbe už sú pripravené čierne saténové rukavičky, ktoré zakryjú škaredé chrasty od kôry jedovatého duba.

Keď Katharine vlezie do sukne a Natalia jej začne šnurovať korzet, kráľovná dostane slabý kŕč v žalúdku. Po schodoch už k nim doliehajú prvé zvuky hostí, ktorí sa zhromaždili na oslavu. Natalia a Giselle jej navlečú rukavičky. Giselle otvorí terárrium. Katharine vyloví Zlatku a háďa sa jej poslušne ovinie okolo zápästia.

„Omámili ste ju?“ spýta sa Natalia. „Možno by to bolo lepšie.“

„Nič neurobí,“ ubezpečí ju Katharine a pohladká Zlatkine šupiny. „Je dobre vychovaná.“

„Ako povieš.“ Natalia otočí Katharine tvárou k zrkadlu a položí ruky na jej plecía.

Nikdy v dejinách nesedeli na tróne za sebou tri kráľovné s rovnakým darom viac ako jeden raz. Sylvia, Nicola a Camille boli prvé aj posledné. Všetky tri boli travičky, ktoré vychovali Arronovci. Ešte jedna a mohla by z toho vzniknúť dynastia. Potom by možno v budúcnosti dovolili dospieť iba kráľovnej-travičke a jej sestry utopia ako mačence hneď po príchode na svet.

„Na *Gave Noir* nebudú strichnúť nijaké prekvapenia,“ vysvetlí Natalia. „Na stole nebude nič, s čím by si sa doteraz nestretla. Platí však rovnaké pravidlo ako vždy – nejedz priveľa. Drž sa svojich figľov. Rob, čo sme nacvičovali.“

„Bolo by naozaj dobré znamenie, keby sa môj dar prebudil dnes večer,“ hlesne Katharine. „Práve na moje narodeniny. Ako sa to stalo kráľovnej Hadly.“

„Už zasa si dlho vysedávala v knižnici.“ Natalia strekne trochu jazmínového parfumu na Katharinin krk a jemným dotykom skontroluje vypnuté vrkoče. Natalia má ľadovoplavé vlasy upravené podobne, možno ako prejav podpory. „Kráľovná Hadly nebola travička. Mala dar vojny. To je niečo iné.“

Katharine prikývne a nechá sa obracať doľava a doprava, akoby ani nebola človek, ale iba figurína z drsnej hliny, ktorú môže Natalia tvarovať svojím travičským darom.

„Si trochu chudá,“ povie Natalia. „Camille nebola nikdy vychudnutá, skôr takmer baculatá. Na *Gave Noir* sa vždy tešila ako dieťa na nedeľný obed.“

Pri zmienke o kráľovnej Camille nastraží Katharine uši. Hoci ju vychovala Camillina nevlastná sestra, Natalia o predchádzajúcej kráľovnej takmer nikdy nehovorí. O Katharininej matke, i keď ona o nej takto neuvažuje. Chránová doktrína hovorí, že kráľovné nemajú matku ani otca. Sú dcérami Bohyne a nikoho iného. Navyše, kráľovná Camille opustila ostrov aj so svojím manželom, len čo sa zotavila z pôrodu trojčiat, ako všetky kráľovné pred ňou. Bohyňa poslala ostrovu nové kráľovné a vláda tej starej sa tým skončila.

Katharine však i napriek tomu rada počúva príbehy o svojich predchodkyňiach. Jediný príbeh o Camille, ktorý jej Natalia ochotne porozpráva, sa točí okolo získania koruny. Camille otráвила svoje sestry tak prefikane a tak potichu, že zomierali niekoľko dní. Keď bolo po všetkom, vyzerali také pokojné, že keby sa im na perách neleskla pena, povedali by ste si, že určite zomreli v spánku.

Natalia videla obe pokojné, otrávené tváre na vlastné oči. Ak Katharine uspeje, uvidí ďalšie dve.

„Vo všetkom ostatnom sa však na Camille veľmi podobáš,“ pokračuje Natalia s povzdychom. „Aj ona milovala tie zapráše-

né bachanty v knižnici. A večne vyzerala taká mladá. *Bola* taká mladá. Vládla iba šesťnásť rokov od svojej korunovácie. Bohyňa jej zoslala trojčatá priskoro.“

Bohyňa zoslala kráľovnej Camille trojčatá priskoro, lebo bola slabá. To si šepoce ľud. Katharine občas rozmyšľa, koľko času bude mať ona. Koľko rokov bude panovať svojim poddaným, kým sa Bohyňa rozhodne, že je najvyšší čas nahradiť ju. Domnieva sa, že Arronovcom je to fuk. Čierna rada vládne ostrovu od narodenia kráľovien až po korunováciu najsilnejšej a bude ho ovládať, aj keď bude mať korunu na hlave Katharine.

„Camille mi svojím spôsobom bola ako mladšia sestra,“ zaspomína Natalia.

„Takže ja som tvoja neter?“

Natalia chytí Katharine za bradu.

„Nebud' precitlivená,“ prikáže jej a až potom ju pustí. „Na to, ako mladučko vyzerala, zabila Camille svoje sestry s prekvapivo veľkou sebadôverou. Vždy bola výborná travička. Jej dar sa prebudil veľmi skoro.“

Katharine podráždene zvráťí čelo. Aj jednej z jej sestier sa dar prebudil veľmi skoro. Mirabelle, veľkej elementalistke, vládyni živlov.

„Ja zabijem svoje sestry rovnako hladko, Natalia,“ vyhlási Katharine. „Sľubujem. Lenže keď s nimi skoncujem, pravdepodobne nebudú vyzerat', akoby spali.“

Tanečná sála v severnom krídle je plná travičov. Zdá sa, že každý, komu v žilách koluje aspoň kvapka arronovskej krvi, a veľa ďalších travičov z Prynny i okolia, meralo cestu do Indridu. Katharine si prezerá zhromaždený dav z vrchu hlavného scho-diska. Zo všetkých strán sa ligoce krištál', striebro a drahokamy a odrazené svetlo sa leskne na jagavých vežičkách z ružových

bobúl' ľuľkovca zlomocného obalených v pavučinkách ťahaného karamelu.

Hostia pôsobia príliš elegantne. Krky žien obopínajú tesné náhrdelníky, na ktorých sa trbliecu čierne perly a diamanty, mužom krásia hrudníky kravaty z čierneho hodvábu. Všetci majú na kostiach priveľa svalov. Priveľa sily v údoch. Budú ju odsudzovať a nebude sa im zdať dosť dobrá. Vysmejú ju.

Ako ich tak sleduje, jedna žena s tmavočervenými vlasmi sa zasmieje a zakloní hlavu. Na chvíľu jej vidno stoličky a ústa sa jej otvoria do takej šírky, akoby si vyklúbila čeľusť. V Katharininých ušiach sa zdvorilé trkotanie mení na prenikavé kvílenie a tanečná sála je odrazu plná jagavých príšer.

„Nezvládnem to, Giselle,“ zašepká. Služka jej prestane uhláďzať objemnú sukňu a zozadu ju chytí za plecía.

„Ale áno, zvládneš,“ uistí ju.

„Toľko schodov tu nikdy nebolo.“

„Kdeže,“ pokrúti Giselle hlavou a zasmieje sa. „Kráľovná Katharine, budeš dokonalá.“

V tanečnej sále pod nimi stíchnie hudba. Natalia zdvihla ruku.

„Si pripravená,“ zhodnotí Giselle a posledný raz skontroluje vodopád čiernej látky.

„Všetkým vám ďakujem,“ prihovori sa Natalia hosťom svojím hlbokým hlasom, ktorý sa odráža od vysokých stien, „že ste tu s nami v tento významný deň. Tento deň je dôležitý každý rok, no tentokrát získava ešte väčší význam. Dnes má naša Katharine šesťnásť rokov!“ Hostia zatlieskajú. „A keď príde jar a s ňou Beltain, nebudeme sláviť iba tento sviatok. Bude to začiatok Nástupného roka. Celý ostrov uvidí počas obradu Oživenia pravú moc travičov! A keď sa Beltain skončí, budeme s potešením sledovať, ako naša kráľovná slastne otrávi svoje sestry.“

Natália ukáže vystretou rukou na hlavné schodisko.

„V tomto roku slávime začiatok a o rok budeme sláviť korunu.“ Ďalší potlesk. Smiech a nadšené pokriky. Myslia si, že to bude hračka. Jeden rok na otrávenie dvoch kráľovien. Mocná kráľovná by to zvládla za mesiac, no Katharine mocná nie je.

„Dnes večer,“ pokračuje Natalia, „sa smiete tešiť z jej spoločnosti.“

Natalia sa otočí k strmým schodom pokrytým purpurovým kobercom. Pri tejto príležitosti naň položili ešte lesklý čierny behúň. Možno ho sem však dali iba preto, aby sa Katharine pošmykla a stratila rovnováhu.

„Táto róba je ťažšia, než vyzerala v mojej skrini,“ povie Katharine potichu a Giselle sa tlmene zachichoce.

Len čo opustí tieň a postaví sa na najvyšší schod, Katharine na sebe cíti každú pár očí. Traviči sú od prírody vážni a veľmi inteligentní. Pohľadom vedia ublížiť rovnako dobre ako nožom. Ľud ostrova Fennbirn silnie s kráľovnou, ktorá sedí na tróne. Naturalisti silnejú pod vládou naturalistky. Elementalisti pod vládou elementalistky. Po troch travičkách na tróne je aj posledný travič silný ako ešte nikdy, a Arronovci sa týčia nad všetkými.

Katharine netuší, či sa má usmievať. Vie len, že sa nesmie triasť. Ani potknúť. Takmer zabúda dýchať. Kútikom oka si všimne Genevieve, ktorá stojí na pravej strane za Nataliou. Jej bledofialové oči sú ako dva kamene. Tvári sa zúrivo aj ustráchané, akoby Katharine nabádala urobiť chybu. Akoby sa už nevedela dočkať toho slastného pocitu, keď jej ruka pristane celou silou na Katharininom prepadnutom líci.

Len čo Katharine zíde z posledného schodu na dlážku tanečnej sály, dvíhajú sa čaše a blyštia sa biele zuby. Katharine padne kameň zo srdca. Všetko je v poriadku, aspoň zatiaľ.

Sluha ponúkne Katharine pohár šampanského. Prijme ho a ovonia. Pripomína jej dub a jablká. Ak nápoj otrávil, potom

nie ružovými bobuľami ľuľkovca, ako sa domnievala Giselle. Napriek tomu si však dopraje iba malý dúšok, len toľko, aby si navlhčila pery.

Po slávnostnom príchode kráľovnej začne opäť hrať hudba a trkotanie pokračuje ako predtým. Traviči v najlepších čiernych šatách sa k nej zletia zo všetkých strán ako krdeľ vrán, muži sa jej zdvorilo klaňajú a ženy strúhajú puckerlíky, predstavujú sa jej všakovakými menami, no len jedno z nich má skutočný význam, a to meno Arron. Po chvíli sa jej začne zmocňovať úzkosť. Čierna róba sa jej odrazu zdá pritesná, zvierajú ju, nedovoľuje jej dýchať v miestnosti, kde ešte pred chvíľou nebolo tak horúco. Pátra pohľadom po Natalii, no nevie ju nikde nájsť.

„Je vám niečo, kráľovná Katharine?“

Katharine zažmurká na neznámu ženu pred sebou. Nevie si spomenúť, čo jej hovorila.

„Nie,“ odvetí stroho. „Nič.“

„Čo si teda myslíte? Sú narodeninové oslavy vašich sestier rovnako veľkolepé ako vaša?“

„Ó, kdeže!“ mávne Katharine rukou. „Naturalisti si budú opekať ryby na paliciach.“ Traviči sa zborovo zasmejú. „A Mirabella... Mirabella...“

„Skacká bosá v dažďových kalužiach.“

Katharine sa otočí. Usmieva sa na ňu príťažlivý mladý travič, ktorý má modré oči a ľadovoplavé vlasy ako Natalia. Podá jej ruku.

„Vedia sa elementalisti zabávať aj nejako inak?“ spýta sa jej. „Smiem prosieť, kráľovná moja?“

Katharine prijme jeho ruku a nechá sa odprevadiť na tanečný parket. Mladý muž si ju pritiahne. Na pravej chlopni má pripnutého nádherného modro-zeleného hrubochvostého škorpióna. Jedovatý tvor je dokonca napoly živý a končatiny sa mu

omámene zvíjajú. Je to groteskne krásna ozdoba. Katharine sa z opatrnosti mierne odtiahne. Jed hrubochvostých škorpiónov je mimoriadne bolestivý. Doteraz ju ním bodli a vyliečili sedemkrát, no i tak nemá takmer žiadnu odolnosť voči jeho účinkom.

„Zachránil si ma,“ poďakuje sa mužovi. „Keby som musela ešte sekundu pátrať po odpovedi, okamžite by som utiekla.“

Jeho úsmev je taký intenzívny, že ju zaleje červeň. Kým sa otáčajú na parkete, využije čas, aby preskúmala jeho ostré črty.

„Ako sa voláš?“ spýta sa ho. „Určite si Arron. Vyzeráš ako jeden z nich. A tvoje vlasy. Ibaže by si si ich špeciálne na túto príležitosť odfarbil.“

Zasmeje sa jej slovom. „Prosím? Myslíš tak, ako to robí vaše služobníctvo? Ach, tetuška Natalia a to jej pozlátko.“

„*Tetuška* Natalia? Takže si naozaj Arron.“

„Som,“ prikývne. „Volám sa Pietyr Renard. Moja mama bola Paulina Renardová. Nataliin brat Christophe je môj otec.“ Zatočí ju. „Veľmi dobre tancuješ.“

Ruka mu prejde po jej chrbte a Katharine stuhne, keď sa zatúla blízko k plecú, kde by mohol nahmatať drsné miesto, ktoré jej zostalo po jednej dávnejšej otrave.

„Keď si človek pomyslí, aká ťažká je táto róba,“ povie Katharine rýchlo, „je priam zázrak, že ešte nekrvácam z toho, ako hlboko sa mi ramienka zarezávajú do kože.“

„Tak to nesmieš v žiadnom prípade dopustiť. Vraví sa, že krv mocnej kráľovnej-travičky je sama jedovatá. Nezniesol by som predstavu, že by si ťa niektorý z týchto supov odviedol na súkromnú hostinu.“

Jedovatá krv. Keby sa napili z jej, čakalo by ich len veľké sklamanie.

„Supi?“ spýta sa. „Nepatria niektorí z hostí k tvojim príbuzným?“

„Veď práve.“

Katharine sa zasmieje, no ihneď prestane, lebo tvár sklóní priveľmi nízko nad škorpióna. Pietyr je pomerne vysoký, prevyšuje ju takmer o hlavu. Poľahky by s ním mohla ďalej tancovať a pozeráť sa do očí škorpiónovi.

„Máš roztomilý smiech,“ zalichotí jej Pietyr. „No nejde mi to do hlavy. Čakal som, že budeš nervózna.“

„Som nervózna,“ odvetí Katharine. „Z *Gave*...“

„Nemyslel som z *Gave Noir*. Z tohto roka. Z obradu Oživenia na Beltaine. Ním sa všetko začne.“

„Ním sa všetko začne,“ zopakuje tíško.

Natalia jej často vravela, aby brala všetko tak, ako to príde. Aby si z ničoho nerobila ťažkú hlavu, lebo by sa jej z toho iba zakrútila. Zatiaľ to nebolo mimoriadne zložité. Lenže na druhej strane, z Nataliiných úst znie všetko vždy úplne ľahko.

„Postavím sa k tomu tak, ako mi povinnosť káže,“ dodá napokon Katharine a Pietyr sa zasmieje.

„Máš v hlase toľko hrôzy. Dúfam, že sa ti podarí prejaviť viac nadšenia, keď sa streneš so svojimi nápadníkmi.“

„Na tom nezáleží. Nech si za manžela zvolím kohokoľvek, bude ma ľúbiť, keď získam korunu a trón.“

„Nechcela by si radšej, aby ťa ľúbil už predtým?“ zaujíma sa. „Povedal by som, že presne po tom túži každý – aby nás niekto ľúbil pre to, akí sme, a nie pre naše postavenie.“

Katharine už má na jazyku pripravenú odpoveď: byť korunovanou kráľovnou nie je iba o postavení. Kráľovnou nemôže byť hocikto. Iba ona a jej sestry sú v úzkom spojení s Bohyňou. Iba ony môžu porodiť ďalšie pokolenie trojčiat. Chápe však, ako to Pietyr myslí. Bolo by pekné, keby na nej niekomu záležalo i napriek jej nedostatkom. Aby ju niekto chcel pre jej osobnosť a nie pre moc, ktorú s ňou automaticky získa po svadbe.

„A nebola by si radšej, keby tá ľúbili *všetci*,“ pokračuje Pietyr, „namiesto jediného?“

„Pietyr Renard,“ pozrie sa mu do očí, „asi si k nám prišiel z veľkej diaľky, ak sa k tebe nedostali klebety. Každý na ostrove vie, kto sa bude tešiť najväčšej priazni nápadníkov. Vraví sa, že moja sestra Mirabella je krásna ako svetlo hviezd. O mne ešte nikto nikdy nič také lichotivé nepovedal.“

„Možnože sú to len lichôtky a nič viac,“ odvetí Pietyr. „Vraví sa aj to, že Mirabella už takmer prepadla šíalenstvu. Má sklony k záchvatom a výbuchom hnevu. Vraj je náboženská fanatička a tancuje, ako chrám píska.“

„A je dosť mocná, aby zrúcala aj budovu.“

Pietyr len prevráti oči k stropu nad nimi a Katharine sa usmeje. Nemyslela Efeméru. Na celom svete niet sily, ktorá by otriasla základmi Efeméry. Natalia by to nedopustila.

„A čo tvoja sestra Arsinoe, tá naturalistka?“ vypytuje sa Pietyr nenútené. Obaja sa zasmejú. Nikto nešíri klebety o Arsinoe.

Pietyr opäť zvrtné Katharine a pretancujú okolo parketu. Tancujú už dlho. Hostia i domáci ich začínajú sledovať.

Pieseň sa skončí. Bola to ich tretia, možno už štvrtá. Pietyr prestane tancovať a pobožká kráľovnej končeky prstov v ruka-
vičkách.

„Dúfam, že tá opäť uvidím, kráľovná Katharine,“ rozlúči sa.

Katharine prikývne. Nevšimla si, aké ticho sa rozhostilo v tanečnej sále. Keď Pietyr odíde, ľudia sa opäť začnú rozprávať a ich hlasy sa odrážajú od zrkadiel na južnej strane a nesú sa ozvenou, kým nenarazia do kachlíc s ozdobnými rytinami na vysokom strope.

Natalia, ktorá stojí v kruhu čiernych prepychových rób, venuje Katharine vyzývavý pohľad. Teraz by mala tancovať s iným mužom. Lenže okolo dlhého stola s čiernym obrusom už beha-

jú sluhovia ako usilovné mravce, aby jej naservírovali slávnostné jedlo na prikrytých strieborných podnosoch.

Gave Noir. Niekedy sa jej hovorí aj čierna žranica. Obradná otrávená hostina, ktorú kráľovné travičov absolvujú takmer pri každom väčšom sviatku. A preto ju musí vykonať aj Katharine a je úplne jedno, aký slabý je jej travičský dar. Musí v sebe udržať jed až do konca hostiny, kým sa za ňou bezpečne nezatvoria a nezahasprujú dvere jej komnaty. Nikto z vážených hostí nesmie vidieť, čo sa stane potom. Potenie, kŕče, krv.

Keď spustia violončelá známe tóny, musí odolať nutkaniu vziať nohy na plecia a utiecť z tanečnej sály. Ešte je predsa priskoro, alebo nie? Mala mať viac času.

Dnes večer sa v tanečnej sále nachádza každý travič, ktorý má postavenie a meno. Všetci Arronovci, ktorí sedia v Čiernej rade: Lucian a Genevieve, Allegra a Antonin. Nezniesla by, ak by Nataliu sklamala.

Hostia sa obrátia k prestretému stolu. Tento jediný raz dav Katharine pomôže, lebo čierna vlna, ktorá sa k nej valí, ju posúva k stolu, či sa jej to páči, alebo nie.

Natalia dá služobníctvu pokyn, aby odhalili jedlá pod striebornými poklopmi. Kôpky lesklých bobúľ. Kurčatá plnené duseným boľehlavom. Kandizované škorpióny a sladká olean-drová poleva. Pikantné dusené mäso, v ktorom sa ligocú červeno-čierne semená ružencovca. Katharine pri pohľade na jedlo vyschne v hrdle. Zdá sa jej, že ešte aj živôtik a háda na zápästí sa nervózne stiahli.

„Si hladná, kráľovná Katharine?“ spýta sa Natalia.

Katharine prejde prstom po Zlatkiných teplých šupinách. Vie, ako má odpovedať. Všetko si dopredu nacvičili podľa scénára.

„Ako vlk.“

„Čo by iných zabilo, to teba zasýti,“ pokračuje Natalia. „Bohyňa nám poslala svoje dary. Si spokojná?“

Katharine sťažka preglgne.

„Dar je primeraný.“

Tradície prikazujú, aby sa Natalia poklonila kráľovnej. Keď to však urobí, vyzerá to neprirodzene, akoby bola hlinená socha, ktorá praská.

Katharine si sadne k stolu a vyloží naň ruky. Zvyšok hostiny je len na nej: poradie, trvanie i tempo. Môže stať alebo sedieť, ako len chce. Nemusí zjesť úplne všetko, no čím viac toho zje, tým to bude pôsobivejšie. Natalia jej poradila, aby zabudla na príbor a jedla rukami. Aby jej šťavy a omáčky stekali po brade. Keby bola rovnako mocná travička ako je Mirabella elementalistka, zhltna by celú hostinu aj so stolom.

Jedlo vonia lahodne. Lenže jej žalúdok sa už nenechá prekabátiť. Pokúša sa stiahnuť, zatvoriť, krúti sa v bolestivých krčoch.

„Kurča,“ prikáže. Sluha pred ňu položí podnos s pečenou hydinou. Vzduch v sále oťažel, všetky zvedavé oči lipnú na nej a vyčkávajú. Pokojne jej strčia tvár do jedla, ak budú musieť.

Katharine narovná plec. Celkom vpredu v dave hostí stojí sedem z deviatich členov rady. Päť Arronovcov a s nimi Lucian Marlowe a Paola Vendová. Zvyšných dvoch členov rada zo zdvorilosti poslala navštíviť narodeninové oslavy jej sestier.

V dave sa nachádzajú iba tri kňazky, no podľa Natalie na predstaviteľkách chrámu vôbec nezáleží. Veľkňažka Luca odjakživa liezla Mirabelle do zadku a dokonca sa zriekla neutrality chrámu vo viere, že Mirabella konečne vytrhne moc z rúk rady, ktorej velia traviči. Čierna rada má však teraz hlavné slovo v riadení ostrova a kňazky nie sú nič iné, než prežitok starých čias a pomocné pestúnky.

Katharine odtrhne biele mäso z najtučnejšej časti kuracích prs – najďalej od jedovatej plnky. Pretlačí si ho cez pery a požuje. Chvíľu sa bojí, že kurča neprehltne. Lenže mäso jej zide dolu krkom a dav sa badateľne uvoľní.

Ako ďalší chod požiada o kandizované škorpióny. Tie sú hračka. Pekné, trblietavé maškrtky v zlatých cukrových truhlách. Všetok jed je v chvoste. Katharine zje štyri páry klepiet a potom si vypýta dusené srnčie mäso s ružencovcom.

Dusené mäso si mala nechať na koniec. Jed v ňom nemá šancu obísť. Šťava z bobúľ ružencovca presiakla do celého jedla. Je v každom kúsku mäsa a každej kvapke šťavy.

Katharine sa rozbúši srdce. Kdesi v tanečnej sále ju Genevieve už určite preklína, aká je hlupaňa. Lenže s tým nič neurobí. Musí zjesť celý tanier a dokonca si obliznúť prsty. Síska šťavu na lyžici a spláchne ju dúškom studenej čistej vody. Rozbolí ju hlava a rozostří sa jej zrak, keď sa jej rozťahnu zreničky.

Nebude mať dosť času, aby ušla, kým jej bude zle. Kým zlyhá. Cíti na sebe váhu ich očakávania. Vyžadujú, aby hostinu dokončila. Ich vôľa je taká silná, že ju priam počuje.

Nasleduje koláč s jedovatými lesnými hubami, ktorý do seba pchá čo najrýchlejšie. Tep už má nepravidelný, no nie je si istá, či za to môže jedlo alebo nervy. Rýchlosť, akou konzumuje, robí na hostí dojem a Arronovci jej nadšene tleskajú. Zakrátko ju povzbudzuje celá sála. Vďaka nim sa začne správať ľahkovážne, nedáva si pozor a prehltne viac húb, ako chcela. Jedna z posledných chutí ako plávka, no tú by jesť nemala. Sú príliš nebezpečné. Pichne ju v žalúdku. Jed je rýchly a agresívny.

„Bobule.“

Vhodí si dve do úst a presúva si ich jazykom v líci, kým sa napokon načiahne po otrávené víno. Väčšina tekutiny jej stečie

po krku na luxusný korzet, no na tom už nezáleží. *Gave Noir* sa skončila. Pleskne oboma dlaňami po stole.

Traviči jasajú.

„Toto bola iba ochutnávka,“ vyhlási Natalia ponad radostné výkriky. „*Gave Noir* na obrade Oživenia sa zapíše do dejín.“

„Natalia, musím odísť,“ precedí Katharine cez zuby a schmatne Nataliu za rukáv.

Dav stíchne. Natalia sa jej nenápadne vytrhne.

„Čože?“ spýta sa potichu.

„Musím odísť!“ skríkne Katharine, lenže je neskoro.

Obráti sa jej žalúdok. Stane sa to tak rýchlo, že ani nemá čas odvrátiť tvár. Prehne ju v páse a Katharine vyvráti zjedenú *Gave Noir* na čierny obrus.

„Hneď to prejde,“ zastoná Katharine a bojuje s nutkaním znova vracat’. „Asi som len chorá.“

Žalúdok jej opäť zaklokoce. No znechutené zhĺknutia sú hlasnejšie. Drahé večerné róby a obleky šuštia, keď traviči cúvajú pred nechutným pohľadom.

Katharine vidí ich zachmúrené tváre cez slzy v očiach podliatych krvou. Jej hanba sa odráža v každej jednej tvári.

„Môže ma, prosím, niekto,“ povie Katharine a od bolesti zalapá po dychu, „odprevadiť do mojich komnát?“

Nikto jej nepríde pomôcť. Podlomia sa jej kolená a tvrdo spadne na mramorovú dlážku. Nie je to mierna nevoľnosť. Od potu je premočená do nitky. Cievy na lícach jej škaredo navreli.

„Natalia,“ zastoná. „Mrzí ma to.“

Natalia mlčí. Jediné, čo Katharine vidí, sú Nataliine zaťaté päsťe a pohyby jej rúk, keď mlčky a zúrivo vyzýva hostí, aby opustili tanečnú sálu. Zo všetkých strán sa hlasno nesú zvuky krokov, keď sa hostia ponáhľajú preč, čo najďalej od Katha-

rine. Opäť sa jej zdvihne žalúdok a pritiahne si obrus, aby sa zakryla.

Svetlo v tanečnej sále zhasne. Kým sa Katharinino drobné telíčko skrúca v ďalších kĺčoch, služobníctvo začne upratovať stoly.

Je to taká veľká hanba, že ani len oni kráľovnej nepomôžu.

VLČÍ PRAMEN

Camden striehne na myš v snehu. Drobné hnedé stvorenie sa stratilo na čistine a nech cupká po bielej perine ako rýchlo chce, Camden nesú jej nohy rýchlejšie, i keď sa zabára až po kolená.

Jules sleduje tú strašidelnú hru s pobaveným úsmevom. Myška sa trasie od strachu, no nehodlá sa vzdať. Camden sa nad ňou vzrušene týči, akoby sa jej pod fúzy dostala srnka či kusisko jahňaciny a nie korisť, ktorú zožerie celú na jeden slabý hlt. Camden je horská levica a v treťom roku života už dosahuje svoju plnú, úctyhodnú veľkosť. Už dávno nie je mačiatko s mliečnymi očkami, ktoré sa pridalo k Jules, keď sa vracala domov z lesa. Bola vtedy taká drobná, že jej srst' s čiernymi škvrnami väčšmi pripomínala páperie. Dnes sa jej medovozlatý kožuch leskne na slnku a jediné čierne miesta zostali na končekoch uší, labiek a špičke chvosta.

Camden náhle vyskočí a do výšky vyletia dve snehové spršky, ktoré myšku tak naľakajú, že sa ozlomkrky rúti za úkrytom v ho-

lých kríkoch. Jules ani napriek putu so svojím pomocníkom nevie, či Camden myšku ušetrí, alebo zožerie. V každom prípade však dúfa, že čoskoro bude po všetkom. Chuderka myška musí prebehnúť ešte veľký úsek do úkrytu a naháňačka v snehu sa už väčšmi podobá na týranie.

„Jules, nejde mi to.“

Kráľovná Arsinoe stojí uprostred čistiny. V tradične čiernom oblečení kráľovien vyzerá nad bielym snehom ako atramentová machuľa. Pokúša sa nechať rozkvitnúť púčik ruže, no zelená vec na jej dlani sa jednoducho odmieta otvoriť.

„Modli sa,“ poradí jej Jules.

Rovnaká pesnička ako už tisíckrát. A Jules dobre vie, čo bude nasledovať.

Arsinoe k nej vystrie ruku.

„Prečo mi nepomôžeš?“

Keď sa Jules pozrie na púčik, vidí kľbko energie a možnosti. Priam cíti každúčkú kvapôčku parfumu ukrytú v srdci ruže. Vie, aký odtieň červenej budú mať lupene.

S touto úlohou by si mal vedieť poradiť každý naturalista. Pre kráľovnú naturalistov by to mala byť úplná hračka. Arsinoe by mala vedieť nechať rozkvitnúť celé záhony ruží a dozrieť lány obilia. Lenže jej dar sa neprebudil. Pre túto slabosť ani nikto neočakáva, že Arsinoe prežije Nástupný rok. Lenže Jules to s ňou nehodlá vzdať. Ani len v deň oslavy šestnástych narodenín kráľovnej a štyri mesiace pred Beltainom, ktorý na nich už teraz vrhá svoj ponurý tieň.

Arsinoe zavrtí prstami a púčik sa prekotúľa zboka nabok.

„Len ho trochu drgni,“ prosí ju, „nech sa zahrejem.“

Jules zavzdychá. Láka ju odmietnuť. Mala by odmietnuť. Lenže zatvorený púčik je ako vyrážka, ktorú si potrebuje poškríbať. Tá úbohá vecička je bez materskej rastliny v skleníku

tak či tak odsúdená na smrť. Nemôže ju nechať zvädnúť a zvráskať, keď nikdy ani len nerozkvitla.

„Sústred' sa,“ prikáže. „Spolu so mnou.“

„Ahm-hm,“ prikývne Arsinoe.

Stačí máličko. Zárodok myšlienky. Výdych pri zašepkaní. Zelený púčik odrazu pukne ako fazuľová šupka na rozpálenom oleji a Arsinoe sa na dlani rozvinie ťažká červená ruža s krásnymi lupeňmi. Žiari ako krv a vonia letom.

„Hotovo,“ vyhlási Arsinoe a odloží ružu do snehu. „Nebolo to ani zlé. Takmer všetky lupene v strede som tuším urobila ja.“

„Skúsme ďalšiu,“ navrhne Jules, lebo si je celkom istá, že všetku prácu urobila sama. Možno by radšej mali pokračovať s niečím iným. Cestou z domu začula škorce. Mohli by ich skúsiť privolať, kým si neposadajú na všetky holé haluze po obvodoch čistiny. Privolali by ich tisíce, až kým by v celom Vlčom prameni nezostal jediný škorec a stromy by sa neprehýbali pod váhou strakatých čiernych operencov.

Arsinoina snehová guľa trafi Camden do tváre a cíti to aj Jules: prekvapenie a záblesk podráždenia, keď si levica vytrepáva vločky z kožucha. Druhá snehová guľa udrie Jules do pleca v správnej výške, tak aby sa jej studený sneh zatúlal za teplý golier. Arsinoe sa zasmieje.

„Si strašné decko!“ skríkne Jules nahnevane a Camden zaprská a vrhne sa dopredu.

Arsinoe sa útoku nevyhne. Zakryje si sice tvár ramenom a skrčí sa, no pazúry podráždenej šelmy jej seknú po chrbte.

„Arsinoe!“

Camden odskočí a zahanbene sa vzdiali. Nie je to však jej vina – cíti iba to, čo Jules. Jej reakcie sú Julesine reakcie.

Jules pribehne ku kráľovnej a chvatne ju prezrie. Nijaká krv. Ani stopy po pazúroch či roztrhaný kožuch.

„Prepáč!“

„Nič sa nestalo, Jules.“ Arsinoe upokojujúco položí ruku na Julesino plece, no prsty sa jej trasú. „Netráp sa. Koľkokrát sme ako malé jedna druhú zhodili zo stromu?“

„Toto je niečo iné. Vtedy sme sa hrali.“ Jules sa kajúcne pozrie na svoju levicu. „Camden už nie je mača. Pazúry i tesáky má ostré a je rýchla ako blesk. Odteraz musím byť opatrnejšia. A aj budem.“ Vytreští oči na Arsinoe. „Ty máš na uchu krv?“

Arsinoe si zloží čiernu kapucňu a odhrnie si strapaté čierne vlasy, ktoré jej siahajú pod bradu. „Nemám. Vidiš? Nezranila ma. Vedela som, že by ste mi nikdy neublížili, Jules. Ani jedna z vás.“

Vystrie ruku a Cam sa nechá pohladkať. Hlasno a hlboko zapradie, aby sa ospravedlnila.

„Vážne som nechcela,“ dušuje sa Jules.

„Ja viem. Všetci sme pod tlakom. Už sa tým netráp.“ Arsinoe si opäť nasadí čiernu kapucňu. „A nehovor o tom staršej Cait. Tak či tak už má starostí vyše hlavy.“

Jules prikývne. Nemusí starej mame nič hovoriť, aby vedela, čo by jej na to povedala. Priam vidí to sklamanie na jej utrápenej vráskavej tvári.

Keď opustia čistinu a vyjdú z lesa, túlajú sa Jules a Arsinoe najprv popri prístave a potom zamieria na námestie, kde stojí zimné trhovisko. V zátoké Jules zamáva na Shada Millnera, ktorý stojí na korme svojej lode. Očividne sa práve vrátil z mora i s dnešným úlovkom, pretože len čo na ne zamáva, ukáže im tučnú hnedú soleu. Jeho pomocníčka, čajka, hrdo zamáva krídlami, hoci Jules pochybuje, že by rybu ulovila ona.

„Dúfam, že nedostanem jednu z nich,“ povie Arsinoe s pohľadom upretým na bieleho vtáka. Dnes ráno sa pokúšala zavolať svoje spriaznené zviera, ktoré sa má stať jej pomocníkom.

Ako každé ráno, odkedy ako malé dievčatko opustila Čiernu chatrč. Lenže na jej volanie zatiaľ nič neodpovedalo.

Kráčajú po námestí, Arsinoe dupe po člapkanici a Camden za ňou nešťastne cupitá. Šelme sa nepáči, že musela vymeniť divočinu pokrytú bielym prachom za studenú mokrú dlažbu mesta. Zimná škaredosť drží Vlčí prameň v pevnom zovretí. Dlhotrvajúce mrazy a čiastočný odmäk pokryli mačacie hlavy hrubou vrstvou špiny. Okná na domoch sú zahmlené a sneh na uliciach je hnedý od nekonečného zástupu zablatených nôh. Pod ťažkými mračnami, ktoré im lenivo visia nad hlavami, má človek pocit, akoby sa na mesto pozeral cez špinavé okuliare.

„Daj si pozor,“ zamrmle Jules, keď prechádzajú okolo obchodu sestier Martinsonových. Kývne na niekoľko prázdnych debničiek od zeleniny. Čupia za nimi traja nezbedníci: Polly Nicholsová, ktorá má na hlave starú tvídovú čiapku svojho otca, a dvaja chlapci, ktorých Jules nepozná. Dobré však vie, čo majú za lubom.

Každé z detí má v ruke kameň.

Camden sa postaví vedľa Jules a nahlas zavrčí. Deti ju začujú. Pozrú sa na Jules a pričupia sa ešte nižšie. Chlapci sa myknú, no Polly Nicholsová len prižmúri oči. Toto dievčisko už vyparatilo toľko šibalstiev, koľko pieh má na tvári. Ešte aj jej matka to vie.

„Neopováž sa ho hodiť, Polly,“ varuje ju Arsinoe, no iba čo priliala olej do ohňa. Polly stisne pery tak silno, že jej zmiznú pod nosom. Vyskočí spoza debničiek a šmarí kameň z celej sily. Arsinoe ho odkloní dlaňou, no kameň ju zboku udrie do hlavy.

„Au!“

Arsinoe si pritlačí ruku na poranené miesto. Jules zatne päst a vyšle vrčiacu Camden za deckami. Chce vidieť Polly Nicholsovú bezbranne ležať na zemi.

„Zavolaj si ju, nič mi nie je,“ namieta Arsinoe. Utrie si cícerok krvi, čo jej pomaly steká po spánku. „Krpací darebáci.“

„Darebáci? Fagani sú to!“ precedí Jules cez zuby. „Na dereš s nimi! Aspoň dovoľ Cam roztrhať Pollinu smiešnu čiapku!“

Jules však zapíska na Camden, levica zastane na rohu ulice a ešte niekoľkokrát zaprská na Polly, ktorá už vzala nohy na plecia.

„Juillenne Milonová!“

Jules i Arsinoe sa otočia. Kráča k nim Luke, majiteľ a prevádzkovateľ Gillespieho kníhkupectva. Má na sebe elegantné hnedé sako a plavé vlasy sčesané nabok z mimoriadne príťažlivej tváre.

„Malé žieňa s veľkou levicou,“ povie Luke a zasmeje sa. „Poďte ku mne na čaj.“

Keď vchádzajú do obchodu, Jules sa postaví na špičky a zdvihne ruku, aby umlčala zvonček nad dverami. Kráča za Lukom a Arsinoe popri vysokých regáloch s knihami viazanými v zelenej a modrej koži a všetci traja vyjdú po schodoch na odpočívadlo, kde ich už čaká stôl s obloženými chlebmi a pyramída maslovozlých mafinov na striebornom podnose.

„Sadnite si,“ povie Luke a odíde do kuchyne po čajník.

„Ako si vedel, že ideme?“ spýta sa ho Arsinoe.

„Odtiaľto mám dobrý výhľad na kopce. Pozor na pierka. Hank práve plzne.“

Hank je pekný čierno-zelený kohút a Lukov pomocník. Arsinoe odfúkne zo stola pierko a načiahne sa po mafin. Zdvihne si ho k nosu a začne ho skúmať.

„To lesklé čierne sú nohy?“ spýta sa Jules.

„A panciere,“ odvetí Arsinoe. Chrobačie mafiny, aby mal Hank vitamíny, po ktorých mu rýchlejšie narastie nové perie. „Operence,“ poznamená a vráti mafin k ostatným.